(preuzeto s portala "DNEVNO.HR")

Istinita priča Hrvatice: 'BILA SAM OPSJEDNUTA, na spomen

ovog imena, ispuštala sam nenormalne urlike'

U cijelom svijetu raste broj opsjednutih ljudi, a među njima je bila i ova

mlada djevojka iz Hrvatske!

U ovom iznimno poticajnom i zanimljivom svjedočanstvu, mlada djevojka

priča kako je dopustila đavlu da uđe u njezin život. Nažalost, u Hrvatskoj

ima velik broj mladih ljudi koji imaju gotovo posve jednak problem, a ne

znaju o čemu se zapravo radi. Tek kad dođu na neku duhovnu obnovu na

kojoj se zaista očituje sila Duha Svetoga, đavao se otkriva i tada počinje

njihovo oslobađanje.

Međutim, mnogi od njih ne znaju kome bi se obratili za pomoć. Ovo je

svjedočanstvo upućeno njima i njihovim roditeljima:

Ispričat ću vam svoju priču. Zovem se I. i imam 24 godine. Kao dijete

sam jako voljela Isusa. Razmišljala sam o Njegovoj boli i patnji dok su

me moji vršnjaci zbog toga smatrali smiješnom. Nakon srednje škole,

upisala sam fakultet i sa sestrom zbog školovanja odselila od kuće. Vrlo

brzo sam zavoljela grad. Svidjelo mi se imati i pritom sam zaboravila biti.

Postojati. Noćni život, svjetla grada, izlasci, odvukli su me za ruku od

Boga. Nestala je moja ljubav, moja razmišljanja o Bogu. S time, nestajala

sam i ja. Voljela sam izlaziti. To mi je postala opsesija; alkohol, zaboraviti

sebe i sve oko sebe i postajati netko drugi. Zgazila sam samu sebe i

dopustila drugima da me zgaze, unište. Isusa sam odbacila, a Sotonu

nesvjesno pustila u svoj život.

Nakon dvije godine života u opijanjima, gaženjima sebe i drugih, odlučila

sam se vratiti doma. Nakon što sam prokockala fakultet i iznevjerila

roditelje, odlučila sam doći doma jer moj život nije imao smisla. Bila sam

jako loše. Depresivna, nervozna, mnogo sam psovala, svađala se sa

svima, radila stvari za koje nikad nisam mislila da ću ih napraviti. Imala

sam mnoštvo „prijatelja", a bila sam sama. Počeli su se „rađati" dani

gorčine i boli. Više nisam postojala, postala sam hodajući mrtvac. Imala

sam osjećaj da se gubim, da tonem. Padala sam u rupu bez dna i sve oko

mene bila je tama. No, u meni je još ostao mali dio razrušene kuće i

tražila sam Boga. U prethodne dvije godine bila sam u crkvi nekoliko

puta, sjela bih u posljednji red klupa i tupo gledala u pod.

Nakon toga sam odlučila otići na duhovnu obnovu. Sve je bilo dobro dok

se na molitvi za oslobođenje nije sa mnom počelo događati nešto čudno.

Tijekom molitve, imala sam čudne reakcije. Počela sam nekontrolirano

drhtati, plakati, glasno uzdisati; jako se čudno smijati pa plakati. Nisam

znala što mi se događa. Sjećam se da sam u jednom trenutku upitala

mamu: „Je li nešto u meni?" Bilo me tako strah. Svećenik se pomolio za

mene i bila sam bolje. Barem sam tako mislila.

Nakon mjesec dana, ponovno sam otišla na duhovnu obnovu. Taj put

sam sat i pol ostala ležati na podu. Bilo je strašno. Prvih nekoliko minuta

počivanja u duhu, nije se ništa događalo, da bi mi se zatim počela

iskrivljavati vilica, a u sebi sam čula glas: počelo je. Oči su mi bile

zatvorene i mislila sam: „Ako ih otvorim, ovo će prestati. No, ništa od toga. Reakcije su bile strašne: nadnaravni krikovi, bacanje, vrištanje. Glas je iz mene stalno ponavljao: „Ona je moja! Moja! Ne dam je Isusu, ona pripada meni! Ona je prokleta od svih! Ona mu se predaje. On s njom ima zadatak, ona je moja!" Bila sam svjesna svega, no nisam mogla ništa.

Netko je kontrolirao mojim mislima, glasom, pokretom ruku i nogu.

Strgnula sam krunicu s vrata, ozljeđivala sebe i ljude oko sebe. Odbijala sam blagoslovljenu vodu, nisam nikako mogla za svećenikom ponavljati Zdravo Marijo. Na spomen Marijina imena, ispuštala sam nenormalne urlike.

Tada sam odjednom sve shvatila! Načinom svoga života u prethodne tri

godine, izbacila sam Isusa, zalupila Mu vrata, zgazila Njegove zapovijedi.

Nesvjesno sam otvorila vrata Sotoni. Način moga života odgovarao je

njemu. Kod mene mu je bilo ugodno, dobro, a kad sam odlučila vratiti se

Isusu, zapodjenula se borba za moju dušu. Isus je iskoračio tek kad sam

ja htjela promijeniti svoj život i nastaviti hoditi s Njime. Imala sam

slobodnu volju.

Nakon te molitve, u šoku sam došla kući. Kad su sestra i mama tati rekle

što se događa, on nije vjerovao. Nitko mi nije vjerovao, smatrali su me

psihički nestabilnom. Nakon 20-ak dana, na večernjoj sv. misi, izbile su

reakcije. Svećenik je ostao u čudu! Mislila sam da je nakon one molitve

bio kraj, no to je bio tek početak i to se događalo narednih nekoliko

mjeseci. Nije bilo pravila, noć, dan… Krug prijatelja se sužavao, sužavao…

Ostala je samo obitelj. Ona od koje sam bježala. Ona koje sam se na neki

način odrekla.

Imala sam taj blagoslov da je u mom mjestu bila časna sestra, jako dobro

upoznata s tim stvarima. Usmjerila me na pravi put i od nje sam mnogo

naučila. Ona me dovela u katoličku karizmatsku zajednicu. Tada sam

spoznala što je ljubav. Ti ljudi su me primili otvorena srca, iako me nisu

poznavali. Molili su za mene, postili, bili mi podrška… Počela sam ići na

sv. misu svaki dan. Tako sam upoznala euharistijskoga Isusa. Svoju

ljubav. Sotona bježi od Njega. Od toga komada kruha. Nisam mogla ući u

crkvu, morali su me voditi. Nisam se mogla prekrižiti. To su drugi činili

mojim rukama. Nisam mogla kleknuti pred Isusom. Nisam mogla moliti.

Nisam se mogla pričestiti. Nisam mogla otvoriti usta. Kad bih to jedva

nekako učinila, htjela sam izbaciti hostiju, ali zalijepila bi mi se za nepce i

tako otopila.

Tad sam i to spoznala! „Zar mi je ovo trebalo da spoznam da je Isus živ

prisutan ovdje?! Mogla sam ići na sv. misu i normalno se pričestiti, a meni

je ovo trebalo da skužim!" razmišljala sam. I neka mi netko danas kaže da

je to običan komad kruha. Neka mi netko danas kaže da je sv. misa

obična ceremonija. Na sv. misi sam proplakala, Isus je liječio moje rane,

čistio svu prljavštinu koju sam na sebi nakupila, brisao loša sjećanja…

Stalno sam imala krunicu u rukama. Škapular oko vrata mi je jako

smetao. Svrbio me, gušio, čak sam i osip od njega dobivala. Moja je

obitelj spoznala Božju snagu, počeli smo ići na sv. misu svaki dan, moliti.

Najgore su mi bile noći. Taj neopisiv strah, ta plašenja, pogotovo vrijeme

od ponoći do tri. Čula bih ono što nitko pored mene nije čuo, vidjela ono

što drugi pored mene ne vide. Samo sam stiskala krunicu, pored mene bi

letjele crne marame, viđala sam bljeskove, čak i obrise samog Sotone. Na

trenutke sam mislila da stvarno ludim, da su drugi u pravu. Ponavljala bih

samo: „Isus, Isus…”

Kako su reakcije bile česte, morala sam na egzorcizam. Molim? Čula sam

da to postoji, a što je točno, nisam ni znala. Mislila sam da se to događa

samo u filmovima, ne u stvarnom životu. Ne meni. Došla sam na molitvu.

Sa je mnom išlo nekoliko ljudi sa zajednice. Molitva je počela na

latinskom. Osjetila sam kako mi kroz noge nešto ulazi i munjevito se

penje do utrobe i tada sam osjetila da me šakama uhvatilo i bacilo na

pod. Trajalo je otprilike sat vremena. U razdoblju od nekoliko dana,

uslijedile su još dvije molitve. Tijekom te molitve, užasno sam urlikala na

zazivanje Marijina imena i imena sv. Mihaela… Nisam mogla jesti hranu

posoljenu blagoslovljenom soli ni piti blagoslovljenu vodu. Nakon molitvi,

osjećala bih strašan umor. Rodbina, kao i susjedi, počeli su nas smatrati

ludima, fanaticima, izrugivali su nam se. Pojma nisu imali što nam se

događa. Mojim su prijateljicama roditelji branili da se druže sa mnom jer

su mislili da je to prijelazno.

Nakon duge borbe i molitve, pobijedio je Isus i Njegovo milosrđe.

Njegova je ljubav zahvatila moj dom i osvojio nas je svojim mirom i

radošću. Prošla je godina dana i kad smo došli k sebi, otprilike istoga

datuma, moja sestra, godinu dana mlađa, počela je imati reakcije. „Izbile”

su na jednoj molitvi. Kad sam čula njezine krikove, mislila sam da mi se

pričinja. Bila sam ljuta na Boga, pitala sam Ga zašto nije sve slomio na

meni, zašto i ona mora sve to prolaziti. Te besane noći, strahove,

ismijavanja mještana… Moji roditelji, ponovnu muku? Ljutnja me držala

nekoliko dana, nakon čega sam shvatila da ona nije slobodna, Isus je

mora osloboditi kako bi bila. Pokidati sve lance kako bi bila potpuna. Ona

je imala reakcije na smrt, suicidalne misli, zlostavljanja. Dok sam ja imala

na psovke, proklinjanja i gotove sve okultne prakse (a nikada se time

nisam bavila!). Izdržali smo i ostali Gospodinu vjerni do kraja. Naša vjera

je ojačala i ljubav prema Bogu porasla.

Negdje pri kraju sestrinih reakcija, bila sam na zajednici i molili smo.

Zatvorila sam oči i vidjela groblje (ta slika mi je u vrijeme mojih reakcija

često dolazila; a to groblje nikada nisam vidjela uživo) i ondje neku ženu,

duge crne kose, odjevenu u bijelo. Bila je sva ispaćena i izlazila je iz

groblja. Ono čudno: ona nije imala ni oči, ni usta, ni nos. Samo izduženo

lice. Iza nje je izlazilo mnoštvo ljudi. Svih uzrasta, veliki, mali… Svi su bili

umorni, ispaćeni, blijedi… I tada sam spoznala! To su moji preci! Našim

patnjama i žrtvom koju smo prikazivali za njih, oni su oslobođeni! To mi

je Gospodin i potvrdio. Nijedna patnja, žrtva Bogu dana, nije uzaludna.

Sad imam toliku molitvenu potporu svojih predaka koji uživaju sva blaga

u kraljevstvu nebeskom. Imala sam milost tako mlada vratiti se

Gospodinu.

Prošle su gotovo tri godine od mojih reakcija i svakim sam danom sve ispunjenija. Aktivni sam član svoje zajednice, Gospodin mi je providio posao za koji sam molila; od radnog vremena, mjesta, do šefova. Sve kako sam zamolila. Zar nije divan naš Bog?! I dalje ne mogu vjerovati da sam sve to prošla. Imala sam čast što je obitelj bila uz mene, moja zajednica – druga obitelj, moja Ljubav i čitavo nebo. Kako da šutim o ljubavi Njegovoj? Pa zar da odem od tebe, moj Gospodine? Sad kad si me oslobodio i pokazao kako život uz Tebe može biti divan? Neka sam luda, smiješna, fanatik, psihički nestabilna… sve to na slavu Božju. Ovo moje svjedočanstvo neka bude na slavu Božju i neka vas, dragi čitatelji, potakne na molitvu i predanje Gospodinu. Ne možete ništa izgubiti kad

mu se predate. Možete samo dobiti. Život vječni. Dragi moji, to vam je

priča o Isusu. O pobjedi i ljubavi. O milosrđu i praštanju. Samo zazovite

ime Isusovo i bit ćete spašeni. Neka vas Bog blagoslovi.

(Book)